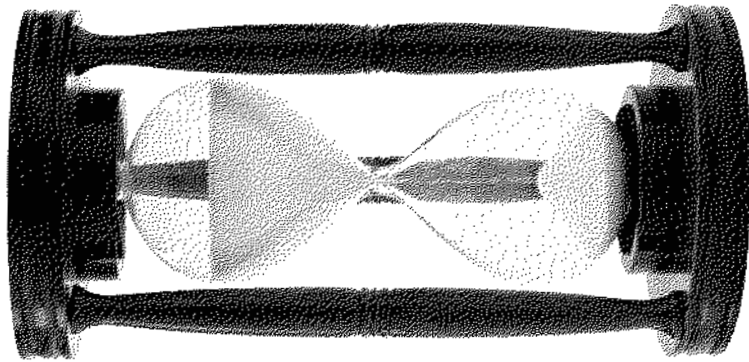

Contràriament al que sembla...

Bibiana Puigdefàbregas

Contràriament al que sembla, si sabéssim mirar la tradició d'una manera més oberta, podríem ser més «moderns». La tradició no és res més que una acumulació de creativitat i d'aprenentatge de les cultures. Però, malauradament, sovint és entesa com allò que és antic i passat de moda, i per tant és desprestigiada sistemàticament per moviments modernitzants. Fa com certa vergonya reconèixer un valor artístic i creatiu en tot allò que sigui titllat de tradicional. Potser l'error prové de l'afirmació que hi ha quelcom de tradicional i quelcom que no ho és. Si posem una barrera entre el que és tradició i el que no ho és, difícilment ens podrem aprofitar de la memòria social que s'acumula en la tradició. Músics com Béla Bartók o Igor Stravinsky van fer una gran revolució en el panorama musical del moment, i tots es fixaven molt en la tradició musical del seu país per crear les seves obres i un nou llenguatge musical. En taral·lejar una melodia de Béla Bartók es taral·leja alguna dansa hongaresa, però també es taral·leja una obra d'una modernitat absoluta.

El que em sap més greu d'aquest desprestigi general que pateix la tradició és que estem perdent el concepte d'ofici en les nostres feines creatives. Evidentment és molt més difícil aprendre l'ofici d'escenògraf o el de pintor que el de ser artista escenògraf o artista pintor sense conèixer tot allò que la tradició ha acumulat abans de nosaltres. Crec que l'etiqueta d'artista la posarà el sedàs del temps, però el que cal aprendre per dedicar-se a feines creatives és l'ofici. És essencial conèixer a fons tot allò que s'acumula en la memòria històrica, per després corrompre-ho i, si es vol, fins i tot negar-ho.